

SLADKÝ ŽIVOT

A man and a woman are walking outdoors at sunset. The woman is wearing a long, form-fitting, gold sequined dress with a low back and a thin strap. She is also wearing a pearl necklace and earrings. The man is wearing a dark suit jacket over a white shirt and a dark tie. They are both looking towards the camera. The background shows trees and a sunset sky.

Michelle Smartová
Dostane
ho k oltáři?

MICHELLE SMARTOVÁ

DOSTANE HO
K OLTÁŘI?

PŘEKLAD

DANIELA ČERMÁKOVÁ

Milá čtenářko,

když tak o tom uvažuju, ještě spíše než láska je leitmotivem všech mých příběhů mnohem prozaičtější a zdánlivě mnohem méně povznášející odpovědnost. Ono ale láska a odpovědnost spolu jdou ruku v ruce. Už slavný Antoine de Saint-Exupéry vyslovuje ve svém nesmrtelném Malém princí myšlenku, že když někoho milujeme, přebíráme za něj odpovědnost. Rodiče jsou odpovědní za děti, jež milují, milující se partneři přebírají odpovědnost jeden za druhého už jenom tím, že se podporují – pokud tomu tak není, není to podle mě láska –, a děti zase velmi často musejí jednou převzít odpovědnost za své již nemohoucí rodiče. A pak ten řetězec někde zaskřípe a přetrhne se, nebo naopak zbytní a odpovědnost se stává dusivou houní, přitisknutou na obličej, takže nemůžeme dýchat – a pak je taky po lásce!

A právě o tom je většina příběhů v edicích Sladký život a Sladký život Duo, které Vám tento měsíc přináším. Odpovědnost se v nich proplétá s láskou, jedna se mění v druhou, a naopak, dokáží povznášet... ale i ubíjet. (Nakonec ale všechno dobře dopadne, nebojte se!)

Tak ať je vždycky více těch chvil, které povznášejí!

S láskou

Váš Harlequin

Michelle Smartová

DOSTANE HO K OLTÁŘI?

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Forbidden Greek

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2024

Překlad:
Daniela Čermáková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2024 by Michelle Smart
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o., Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-3020-2 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-3021-9 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-3022-6 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Cestování soukromým letadlem bylo tak úchvatné, jak si Kate Hawkinsová představovala. Stevardky splnily každé její přání a podávaly pokrmy, o nichž mohli pasažéři na komerčních linkách jen snít, spolu se všemi možnými nápoji, po nichž její chuťové pohárky zatoužily, ať už alkoholickými, nebo nealkoholickými. Měla vlastní obývací prostor, jídelnu a koupelnu a dokonce i ložnici s tak pohodlnou matrací, že by člověk musel trpět opravdu vážnou nespavostí, aby na ní neupadl do hlubokého spánku. Nebo příliš vyčerpaný úkolem, k němuž se dobrovolně nabídl, takže by nedokázal vypnout mozek.

Během osmatřiceti hodin Kate procestovala sedm různých zemí na dvou kontinentech a prosvištěla tolika různými časovými pásmy, že neměla tušení, jestli je momentálně neděle nebo pondělí. Pokud na další zastávce nenajde Leandera Liassidise, nejspíš začne dupat a frustrovaně řvát, tak jako to udělala na Manhattanu.

Vytáhla seznam, který jí Helena sepsala, papír už byl celý pomačkaný a potřísněný. Zachmuřené se zadívala na místa, která ještě zbývala nepřeskrtnutá. Jak je možné, že toho má jeden člověk *tolik*? Kateino nemovitostní impérium sestávalo z jejího dětského pokoje, do něhož se vrátila po dostudování veteriny před dvěma lety. Leander, šíleně úspěšný

technologický magnát, který měl na kontě miliardy, vlastnil čtrnáct nemovitostí, a jestli se ukáže, že si koupil další, o které Helena nevěděla, existovala vysoká pravděpodobnost, že Kate vyskočí z letadla. Už toho létání měla plné zuby.

Když ji nakonec zdvořile požádali, aby se před přistáním připoutala, už se jí ani nechtělo ptát, kde se nachází soukromé letiště, na něž mířili. Všechny Leandrovy pozemky se nacházely v třicetiminutové dojezdové vzdálenosti od letiště. Už ji ani netěšil pohled na Tichý oceán, jehož vlny narážely na kalifornské písečné pláže. Při přistání v New Yorku se aspoň mohla pokochat ikonickým panoramatem. Teď však měla vnitřní hodiny tak rozhozené, že už jí bylo všechno ukradené.

„Další na řadě jsou Kajmanské ostrovy,“ oznámila své oblíbené stevardce s unaveným úsměvem, když opouštěla letadlo. Kate byla přesvědčená o tom, že bude muset doletět do každé zatracené země na tom seznamu, než najde ženicha na útěku a odtáhne ho zpátky do Řecka. Vzhledem k tomu, jak se cítila, se bude muset hodně ovládat, aby ho po nalezení nezabila. Možná postačí, když ho jenom zmrzačí.

„Budeme čekat na váš pokyn.“

Tak jako na předchozích místech, i tady se výkonná posádka o všechno postarala, takže ji u schodiště čekalo auto. Než se sesula na zadní sedadlo, s vděčností kvitovala, že nemusí nastoupit do pekelné výhně tak jako na Manhattanu.

Ještě ani neodjeli z letiště a už se jí začala klížit víčka únavou. Před očima se jí mihotaly obrazy ze svatby a v hlavě jí zněly hlasy. Šok z toho, že u oltáře čekalo špatné dvojče Liassidisů, neskutečnost toho, když Leo odříkával sliby Leanderovým jménem. Helena, krásná nevěsta, ohromená tím, co Leander provedl.

Katein slib, že ho najde a přivede zpátky. Leo jí pak poskytl firemní letadlo a...

Zničehonic prudce otevřela oči. Propadla se do jednoho z těch živých bdělých snů a teď zjistila, že projíždí mezi vysokými stromy na cestě, na níž se v pravidelných intervalech objevovaly nápisy Zákaz vstupu. Před nimi se tyčilo obrovské sídlo s prosklenou přední částí. Jak se blížili, zjistila, že ačkoliv dům lemují stromy, stojí u oceánu. Šofér plynule zastavil na začátku široké, klikatící se cesty vedoucí k tomu, co považovala za hlavní vchod.

Kate vystoupila a protáhla krk, aby si dům prohlédla, jestli neuvidí nějaké známky života. Čekala, že se každou chvíli objeví hlídač a zdvořile ji informuje, že pan Liassidis tu není a že ho nemůže kontaktovat, protože je momentálně na líbáncích.

Pan Liassidis rozhodně byl na líbáncích. Problém spočíval v tom, že to byl špatný pan Liassidis.

Sekurifáci v Aténách, Římě, Milánu, Vídni, Frankfurtu, Londýně, New Yorku a Torontu jí nejspíš mohli lhát, ale domy působily za zavřenými dveřmi bez života. Ovšem tady...

Vyčerpaně se dovedla do poloviny cesty a zrovna uvažovala, že tady to působí jako dokonalý úkryt, když se před ní objevil nepostradatelný hlídač.

Leander Liassidis zahlédl mezi listovím černý teréňák a ušklíbl se.

Zdálo se, že ho bratrův posluhovač konečně objevil.

Zvedl se z bazénu a usušil se osuškou. Nemusel Masonovi říkat, aby návštěvu poslal pryč. Už se v tomhle směru vyjádřil jasně. Leander tu pro nikoho není. Leander je právě teď na svatební cestě. Návštěvník odejde s prázdnou.

Krátce zauvažoval, kolik z jeho domů asi tenhle

poskok navštívil, než se dostal až sem. Mohl by to zjistit, kdyby chtěl, ale nehodlal s nikým komunikovat. Jakmile se ujistil, že Leo převzal jeho místo, Leander ztratil jakýkoliv zájem o vnější svět.

Poprvé v životě potřeboval být sám. Kromě kalifornského personálu, na jehož loajalitu a diskrétnost se mohl spolehnout. Místo jeho pobytu znala jen jeho asistentka. Sheree už pro něho pracovala deset let. Uměla lhát, o její loajalitě a diskrétnosti nepochyboval.

Přehodil si ručník přes ramena, otevřel si chlazené pivo a pořádně se napil. Hořká chuť odpovídala jeho současné náladě a tomu, jak se vyhnul svatbě.

Leander Helenu miloval. Neuvěřitelně ošklivé mimino, jež se proměnilo v neuvěřitelně roztomilé batole a pak krásné dítě, které ho všude sledovalo jako štěňátko, kdykoliv se jejich rodiny setkaly – což se stávalo často, protože vlastnily společný podnik a byly si blízké jako pokrevní příbuzní. Helena byla jeho jedinou nepřibuznou ženskou konstantou v jeho životě. Vyrosla z ní překrásná a bystrá žena. Vždycky se na setkání s ní těšil, rád trávil čas v její společnosti. Jenže k ní necítil vůbec nic romantického. Možná se znali příliš dobře, možná pro něho byla spíš jako sestra. Ať už šlo o cokoli, nikdy se na Helenu nedíval tak jako na jiné ženy, ale i kdyby k ní něco cítil a ona jeho city opětovala – což se nestalo, oba spojoval jen platonický vztah – nikdy by se o nic nepokusil z prostého důvodu, že ji miloval příliš na to, aby jí ublížil.

A teď jí opravdu ublížil. Porušil slib. Když si představil její bolest a zmatek, který musela cítit po jeho útěku, svíralo se mu srdce.

V blízké budoucnosti se do Řecka vrátí a bude jí muset čelit, stejně jako svému bratrovi, a ujmout se role manžela, kterou s ní slíbil hrát. Ta doba však ještě nenastala, a tak do sebe hodil zbytek piva, aby

spláchl žluč, která mu stoupala hrdlem. Helena pak získá dědictví a budou moct jejich falešné manželství v klidu rozpustit.

Musí se dát dohromady.

Leander si otevřel další pivo a upokojil hlavu příslibem, že stráví zbytek dne popíjením. Zrovna se chystal vyrazit do sprchy, když k němu závan vánku z oceánu donesl hlas.

Vstaly mu vlasy na zátylku.

Čtyřmi rychlými kroky se ocitl u skleněného zábradlí, které se tyčilo nad cestou vedoucí k jeho domu.

Kate stačil jediný pohled na sekuritákův výraz a ušklíbala se. „Nechte mě hádat, pan Liassidis tu není?“

„Pan Liassidis je na...“

„Na svatební cestě,“ dokončila za něj. „A vy ho nemůžete kontaktovat.“

„Mrzí mě, že jste sem vážila cestu zbytečně.“

Přesně to čekala, přesně to zažívala v ostatních Leanderových domech. A přesto...

Cosi na hlídačově výrazu nebo chování ji přesvědčilo, že lže. Stačilo to, aby se objala pažemi a bezvýrazně prohlásila: „Nevěřím vám.“

„Nemůžu vám říkat, čemu máte věřit, madam, ale pan Liassidis tu není. Teď vás musím požádat, abyste laskavě odešla.“

Rozhlédla se kolem sebe a vzhlédla, snažila se nahlédnout přes sklo, které blokovalo pohled do překrásného vnitřku domu.

„Musíte hned odejít.“

Ignorovala ho a dál si tu nádhernou budovu prohlížela.

„Musím na tom trvat.“

„Musíte?“ zamumlala nepřítomně. Intuice jí napovídala, že bezpečák lže. Někdo v tom domě byl, cítila to v kostech.

„Madam. Nechci vás odsud vyvést násilím.“

Okamžitě se na něho podívala. „Jestli na mě sáhnete jediným prstem, zažaluju vás tak, že se z toho jen tak nevzpamatujete, rozumíte?“ Přiložila si dlaně k ústům a zakřičela: „Vím, že tam jsi, Leandere Liassidisi. Okamžitě zvedni ten svůj zadek, naklusej sem a přestaň se schovávat!“

„Dávám vám poslední šanci. Tohle je nepovolený vstup na pozemek. Buď odejdete dobrovolně, nebo vás odnesu k vašemu autu. Můžu vás nasměrovat k nejbližší policejní stanici, jestli chcete.“

Ruce jí vylétly k bokům. „To, co já *chci*,“ zdůraznila, protože už jí docházela trpělivost, „je, aby se váš šéf přestal skrývat jako přerostlé děcko.“

„Masone, pusť ji dál.“

Katein pohled zalétl nahoru, odkud se ozval zasmušilý hlas se silným přízvukem.

Tam, s rukama na zábradlí z tmavého skla, stál Leander.

Pocit zadostiučinění, který ji náhle zaplavil, přehlušil šok. Neodpustila si, aby na hlídače nevyplázla jazyk, když kolem něj procházela. Šla tak rychle, jak jí krátké nohy dovoľovaly. Obávala se totiž, že muž, kterého měla najít, zmizí stejně náhle, jako se objevil. Kate si nebyla jistá, zda cítí spíš úlevu, nebo vztek. Alespoň že její intuice fungovala, to byla jediná výhoda. *Věděla*, že tu Leander je, ve vteřině, kdy vystoupila z auta. *Věděla* to, *věděla* to.

Cesta vedla k širokému mramorovému schodišti, které se rozbíhalo do dvou stran, jedna vedla na balkon, druhá přímo do domu. Leander jí otevřel část zábradlí a ona jím proběhla, aby jí neutekl. Až na to, že veškeré výčitky, které měla připravené, se jí zadrhly na jazyku, když stála před Leanderem, který na sobě neměl nic než těsné černé plavky. Ručník kolem krku ho stěží nějak zakrýval.

„No páni!“ Okamžitě se otočila zády, pevně zavřela oči a zakryla si je rukou. „Obleč se, ano?“

„Pokud ti vadí, že jsem neoblečený, cestu ke svému autu znáš,“ odtušil za ní sarkasticky.

„Poslední dva dny se tě snažím vypátrat. Bez tebe se odsud nehnu, a ty to moc dobře víš, tak se obleč, než to tu všude pozvracím.“

Zaslechla rozmrzelý povzdech a pak: „Už se můžeš podívat, jsem slušně oblečený.“

„Určitě?“

„Tyhle dlaždice stály jmění. Nechci, abys je zničila svými zvrátky.“

Kate opatrně spustila ruku, otevřela oči a otočila hlavu, ale okamžitě je zase zavřela. Jenom si totiž omotal ručník kolem pasu.

„Tohle *není* slušné.“

„Netušil jsem, že jsi taková křehotinka.“

„Jenom když mi krvácí oči.“

„To jsi přijela takovou dálku, jen abys mě urážela?“

Stále k němu stála zády. Pevně sevřela malou kabelku, přičemž si představovala, že je to jeho krk. „Leandere, za týden se stěhuju na Borneo, a jak velice dobře víš, musím před odjezdem vyřídit milion věcí, takže přestaň šaškovat a obleč se. Na let zpátky do Recka se musíš obléknout, takže to udělej, nebo zjistíš, že jsem s těmi urážkami ještě ani nezačala.“

Nastalo krátké, ale napjaté ticho.

„Jak bych to řekl...? Ne.“

„Co myslíš tím ne?“ zeptala se rozhořčeně.

Spíš cítila, než že by ho slyšela, jak odchází.

„Všechno,“ odvětil. „Nikam nepoletím, takže co kdyby sis ušetřila námahu a moje uši a vrátila se zpátky do auta, odjela na letiště, odletěla domů a sbalila se na svůj nový život.“

Rozezleně se otočila.

Leander se klidně posadil na jednu ze světle šedých

venkovních pohovek stojících kolem bazénu. Obě paže si nenuceně přehodil přes opěradlo, v jedné ruce pivo a dlouhé nohy natažené. Nasadil si sluneční brýle a pohled upřel do oblohy, jako by zjišťoval počasí. Kdyby Kate dokázala počasí poručit, nařídila by, aby ho zpražil ledový déšť.

„No, bez tebe nikam nepojedu,“ vyštěkla. „Slíbila jsem Heleně a tomu tvému bratrovi, že tě odtáhnu zpátky do Řecká, a to taky hodlám udělat.“

„Vyřídí tomu mému bratrovi, že se do Řecká vrátím, jak jsem slíbil, před koncem líbánek. Čas si ale zvolím sám, takže můžeš odletět, křehotinko, a ničit den zase pro změnu někomu jinému.“

„Kdepak.“ Kate zahlédla na stole v kbelíku s ledem neotevřenou láhev piva, vytáhla ho a zuby odstranila víčko.

„Dobrý trik.“

„Že jo?“ Praštila sebou na pohovku vedle té jeho a napodobila jeho posez, ačkoliv upírala pohled do jeho obličeje. „Jeden z mých bratrů mě to naučil o mých osmnáctinách.“

„Vypadá to, že to bude chlapík podle mého gusta. Běž a znič jeho den.“

„Během let už jsem zničila svým bratrům soustu dní, což znamená, že mám *mucho* praxe v rozčilování chlapů. Teď tady zůstanu a budu tě otravovat, dokud se nevzdáš a neodletíš se mnou zpátky do Řecká.“

Zatnul čelist, ale v hlase se mu odrážel sarkastický klid. „Kate, jeď domů. Já se odsud nehnu.“

„Slíbila jsem Heleně, že tě přivedu zpátky,“ zopakovala neoblomně. „A na rozdíl od *některých* lidí, já svoje sliby neporušuju.“

„Řekl jsem Leovi, že se vrátím před koncem svatební cesty, a myslel jsem to vážně.“

„Ano, slyšela jsem vzkaz, co jsi mu nechal – že máš ale štěstí, že si ho poslechl včas, aby zaujal tvoje

místo?“ opáčila. „Taky jsi tvrdil Heleně, že na ni budeš čekat před oltářem. *Slíbil* jsi jí to.“

Znovu zatnul silnou čelist. „Leonidas mě zastoupil.“

„Ano, a *nemá* radost, že musel předstírat, že je někdo jiný, a Helena se obává, že celou tu šarádu odpíská, než líbánky skončí, a víš, co by to znamenalo – pokud nebude vdaná, musí počkat dva roky, než získá své dědictví, a přitom ty peníze potřebuje hned.“

„Leo to neodpíská.“ Konečně odvrátil pohled od oblohy a upřel na ni oči. „Všichni by si měli přestat dělat starosti. Vráťím se před koncem líbánek. Nikomu se nic nestane.“

„Jak to můžeš říct s vážnou tváří? Tvůj bratr je vzteky bez sebe a rodiče jsou... Potrásla hlavou. „Vlastně nevím, co si myslí tvoji rodiče – nic neprozradili, ale bylo vidět jejich zmatek, a co se týče Heleny...“

„Helena má manželství, které chtěla.“

„S nesprávným bratrem! A nesprávný bratr z toho není moc nadšený. Mám dojem, že má Helenu rád tolik jako ty mě.“

„Jak to myslíš?“

Rozesmála se. „Ale no tak, Leandere. Nemusíš nic předstírat. Vím, že mě nemáš rád, a ty víš, že to vím, protože se Helena zeptala, čím jsem tě urazila.“

Za těch téměř patnáct let, co se Kate s Helenou přátelily, slyšela Kate o Leanderu Liassidisovi spoustu věcí, ale shodou okolností ho osobně poznala až týden před svatbou, když přiletěla na ostrov Liassidisových v Řecku. Těšila se, že se konečně seznámí s mužem, o němž Helena tak hezky hovořila, a nepochybovala, že si padnou do noty. První dny po seznámení se její naděje opravdu vyplnily. Leander byl zábavný, družný a okouzlující, přesně jak Helena slíbila. Když už tu Kate byla pátý večer, vzal obě Angličanky do Atén na jídlo a zatančit si do jednoho exkluzivního

nočního klubu nedaleko jeho aténskému bytu. Kate se *skvěle* bavila, a když v noci dorazili do jeho bytu, měla radost, že večírek pokračuje. S hrstkou Leanderových přátel popíjeli koktejly, házeli do sebe panáky a tančili až do východu slunce.

Už bylo odpoledne, než konečně vytáhla své znavené tělo trpící kocovinou z úchvatného hostinského pokoje, kde se zhroutila – doslova –, a přestože to byla nejhorší kocovina v životě, stále překypovala nadšením z veškeré zábavy, kterou zažili. V mnoha ohledech to byl večírek, o němž ani netušila, že ho chce, její možnost oslavit začátek nového života a splnění veškerých snů, které měla od sedmi let.

Prakticky vtančila do Leanderovy kuchyně a našla ho zhrouceného na kuchyňském ostrůvku, který byl větší než její postel. Nepamatovala si přesně, co řekla, ale prohodila nějaký vtípek o kocovinách. Když zvedl hlavu, tváří se mu mihl nějaký výraz, než zavřel oči a zasmušilým hlasem prohlásil: „Bolí mě hlava. Ocenil bych trochu ticha.“

Přestože ji jeho nečekaný chladný přístup zabolěl, předpokládala, že to z něj mluví kocovina, a snažila se nebrat si to osobně. Očekávala, že se společenský Leander zase brzy objeví. Což se také stalo. Společenský Leander se plně vrátil, než dorazili na ostrov... ale ne pro Kate.

Ne že by ji úplně ignoroval, ale choval se k ní chladně, téměř přezíravě. Trápilo ji to, ale teprve když se následující odpoledne opalovala u Liassidisova bazénu, Helena odešla do svého pokoje pro nabíječku a Leander se objevil na terase, podíval se na ni a beze slova se otočil a odešel, došlo jí, že mu na ní opravdu něco vadí.

Zmínila se o tom Heleně, protože ji to trápilo a obávala se, že ho bezděčně nějak urazila. Kdyby ano, tak by se mu omluvila.

„Heleně jsi tvrdil, že se mnou nemáš žádný problém, ale já nejsem blbá, Leandere. Upřímně, už mi na tvých důvodech ani nezáleží. Musíš –“

„Nechtěl jsem Heleně ublížit pravdou, ale s radostí ti řeknu důvody, proč tě nemám rád,“ skočil jí do řeči. Sundal si brýle a probodl ji tmavě hnědýma očima. „Jsi včela, co mi bzučí u ucha. Nevíš, kdy sklapnout, a to, co ti padá z pusy, sotva stojí za vzduch, který dýcháš, abys to vyslovila. Můžu jen předpokládat, že jsi někoho přemluvila, aby za tebe složil veterinární zkoušky, protože jsi chodící a mluvící příklad blbé blondýny, o kterých vtipkovali lidi z generace našich rodičů.“

Vstal, ušklíbl se a dodal: „Vyřid' Heleně a mému bratrovi, že se vrátím po líbáčkách, jak už jsem slíbil. Cestu z mého domu znáš.“

DRUHÁ KAPITOLA

Když si Leander myl vlasy, krev mu stále divoce kolovala v žilách.

Ze všech lidí, které mohli jeho bratr s Helenou poslat, aby ho vypátrali, to musela být *ona*?

Rukama si setřel pěnu z obličeje a přál si, aby mohl smýt výraz šokované bolesti na Kateině tváři. Vymazat ho.

Je to tak nejlepší, opakoval si, zatímco se myl sprchovým gelem. Musel to udělat. Kate tady nemůže zůstat.

Věděl, že za ním Leo někoho pošle, protože bylo nemyslitelné, že by Leanderovi věřil. Před čtrnácti lety Leander porušil slovo dané svému dvojčeti a Leonidas mu to nikdy neodpustil. Ačkoliv se spolu nebavili už pět let, Leander věděl, že by mohl svému bratrovi tvrdit, že prší, a Leo by raději otevřel okno, aby se přesvědčil na vlastní oči.

Takže ano, čekal, že Leo někoho pošle, aby ho okamžitě přivedl zpátky do Řecka, a připravil na to svůj personál. Ukryje se, dokud nedostane svou hlavu a emoce pod kontrolu, a teprve tehdy se vrátí. Týden představoval dostatek času, aby to dokázal.

Jenže Leonidas s Helenou za ním poslali *ji*.

Proč se jí sakra ukázal? Tahle otázka se mu honila hlavou, když si oblékal plátěné šortky. Kdyby necítil tak silné nutkání přesvědčit se, jestli ten hlas patří

opravdu jí, Kate by opustila Marina Sands, aniž by tušila, jak blízko byla k jeho nalezení.

Opravdu doufal, že si nevezme jeho krutá slova k srdci, ale potřeboval se jí zbavit a tohle byl jediný způsob, jak toho dosáhnout.

Další hřích, který si mohl připsat na seznam. Hřích, který se zařezával nejhrouběji. Nejnutnější ze všech jeho hříchů.

Musí něco sníst. Jeho obvykle zdravá chuť k jídlu ho v posledních dnech opustila. Už bylo skoro poledne a on ještě nic nesnědl, což bylo pro muže, který měří přes sto devadesát centimetrů, obvykle nepředstavitelné.

Nechal svého šéfkuchaře, aby se těšil z příjemného počasí, a připravil si omeletu. Vajíčka zvládne sám. Omeleta, víno a nějaký film...

Vstoupil do obývacího a jeho plány se vmžiku vypařily.

Na jedné z pohovek uviděl Kate. Neseseděla, ale ležela natažená a hlavou se opírala o polštář, holé kotníky zkřížené a štíhlé zlatavé nohy zakryté jen khaki zelenými šortkami do půli stehů. Na něco zírala do mobilu.

„Tady jsi,“ prohlásila vesele a zastrčila si pramen blond vlasů za ucho, aniž by odtrhla pohled od displeje jen pár centimetrů od její tváře. „Začínala jsem si říkat, jestli jsi zase neutekl.“

„Řekl jsem ti, abys odsud odešla,“ prohlásil drsně. Zatracená ženská. Nenapadlo ho, že tady zůstane, poté co s ní mluvil tak krutě. Každý se špetkou hrdoosti by odjel, a přitom ho proklínal.

„Jen aby bylo jasno, řekl jsi mi, abych se vyprovodila ven. Napsala jsem Heleně dobré zprávy, že jsem tě našla, a informovala ji o tvé nechuti vrátit se do Řeka.“ Otočila hlavu se srdcovitým obličejem, který mu připomínal skřítku, a s ledovým úsměvem ho probodla

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Dostane ho k oltáři?.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.